

Ved denne uforblommede Hentydning til den sidste, ulykkelige Krig, for hvilken man almindeligt tilskrev netop Bispens Ministerium et væsentligt Ansvar, foer der ligesom et iskoldt Vindstød henover Frokostbordet. Bispen, der var bleven bleg, skottede et Par Gange hen til Provsten med hurtige, usikre Blikke, som om han overvejede, hvorledes han helst skulde besvare denne Uforskammethed. Saa trak han pludselig sin gammeltestamentlige Alvorsmaske op for Ansigtet og sagde med fuldkommen behersket Stemme:

„De synes, Provst Tønnesen, i Deres forunderlige Mistillid til vor Tids Almue at glemme Ordet om, at meget er skjult for de Vise og Forstandige, men aabenbaret for de Enfoldige.“

Provsten vilde gøre Indvendinger, men Bispen lod sig ikke længer afbryde og fortsatte med stigende Styrke:

„Det er i denne Sammenhæng ogsaa værd at mindes, at vor Herre Kristus, da han vandrede her paa Jorden, ikke søgte Medhjælpere til sin Frelsergerning blandt de Skriftkloge, men i den — ogsaa i hin Tid — foragtede Arbejderklasse, med andre Ord blandt de Bønder, Fiskere og Smaahaandværkere, hvis Liv og Kaar han under hele sin jordiske Tilværelse i et og alt delte. Skulde dette dog ikke være alle Dages Kristne et Eksempel til Efterfølgelse? Var det dog ikke snart paa Tiden, om vi kom til Erkendelse af, at vor Frelser ikke alene var den guddommelige Forbereder af Vejen til de himmelske Boliger, men at han desuden, navnlig ved at bryde det hedenske Aandshovmod, lagde Grunden til et jordisk Retfærdighedsrige her paa Jorden, et helligt Folkedømme, som det endnu er Fremtiden forbeholdt at virkeliggøre efter hans store Bud: Elsk din Næste som dig selv! Det Valgsprog „Frihed, Lighed, Broderskab“, som et vist, nydannet Parti — desværre i egenkærlig Hensigt — har bemægtiget sig, det er i faa Ord Kristi hele Samfundslære, som vi alle vilde gøre vel i at indridse dybt i vore Hjerter.“

Nede ved den anden Bordende havde Emanuel siddet bøjet over sin Tallerken og med levende Optagethed fulgt denne Samtale. Hans Hjerter svulmede, mens han lyttede til Bispens sidste Ord, der saa klart og fyndigt udtrykte hans egne inderste